

Părți juvenile, întinse

editori:

Magdalena Mărculescu

Vasile Dem. Zamfirescu

Silviu Dragomir

fondator:

Ion Mărculescu, 1994

director producție:

Cristian Claudiu Coban

concept și realizare grafică:

Jean-Louis Boisnard

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NECHITA, GEORGE

Părți juvenile, întinse / George Nechita. - București :

Pandora Publishing, 2011

ISBN 978-973-1989-14-3

821.135.1-1

Copyright © Editura Pandora M, 2011
Toate drepturile rezervate.

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +40 21 300 60 90
www.pandoram.ro

George Nechita

Părți juvenile, întinse

Stau pe o canapea din piele

eu

Stau pe o canapea din piele.
Cu marea roșie pe dinăuntru.
Încercând să înțeleg că nu pot face nici un fel de previziuni.
Încercând să înțeleg că nu știu.
De când m-am văzut între cele două oglinzi, pictez peisaje
marine.
Repet expresii albe.
Și cânt lied.
Sper însă că nu sunt doar atât.
Sper să găsec, pe ceasul cu afișaj electronic, un buton pe
care scrie [eu].

Proaspăt ras

Stau pe o canapea din piele, proaspăt ras.
Îmi dau cu balsam aftershave.
Și îmi așez corpul ca pentru o posibilă înviere.
Sper ca la Aceasta să prindă viață și câinii mei
 și pisicile mele
 și peștii mei
 și păsările mele
 și șoarecii mei.

Să cântăm cu toții „Aleluia!”
În acest timp, Timpul, fost torționar
cu ochi albaștri,
ne va zâmbi cu blândețe.

Sunt tu

Stau pe o canapea din piele.

După un slalom.

După o escaladă.

După un tetratlon.

În care mi-am întâlnit prietena.

Mi-am întâlnit copiii.

Am întâlnit o sirenă bătrână care avea picioare și sex cărunt
în loc de coadă
de pește.

Am întâlnit un pinguin, un modelator de cocă dulce și un
pitic.

Am întâlnit patru citrice, așezate pe o farfurie.

Am întâlnit un bătrân albit, căruia îi mâncase dihorul cei
optzeci de pui.

Și care m-a întrebat:

„Nu vrei tu să fii copilul meu?

Să-mi povestești despre o escală de-a ta, atât de lungă, încât
să uit cât am
trăit până acum?

Nu vrei tu să-mi povestești ceva din drumul tău, atât de
simplu-uman, încât

să-mi pară că eu trăiesc în povestea ta?

Nu vrei tu să-mi povestești, să mă faci să trăiesc altfel decât
dureros: cu

musculatura oculară obosită, plin de zumzet în canalul
auricular și rămas

fără nici un flacon cu capac roz?”

„Ba da, i-am spus, eu sunt chiar tu.

Atent la ce mai am de povestit.”

Optzeci

Stau pe o canapea din piele, dărâmat, pentru că mi-a mâncat dihorul toți puii.

Aproape optzeci de pui visători în care îmi pusesem toate speranțele.

Simt că cerul senin nu mă mai poate ajuta cu nimic.

Singura ușurare ar fi să plec de acasă.

Să uit.

Să-mi părăsesc casa.

Și să merg la mare.

Acolo unde lucrurile sunt atât de întinse.